

DIUMENGE XXIV DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Valentí Tenas, monjo de Montserrat
17 de setembre de 2017
Sir 27,30-28,7 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35

Benvolguts germans i germanes:

El perdó és oblidar sense rancúnia. No és d'estranyar que en el món no cristià trobin normal i acceptada la llei del Talió: "Ull per ull i dent per dent" (Ex 21:24). Per a molts, aquesta llei és una reparació justa d'un mal injust. Jesús contraposa a la venjança indefinida per l'infinit perdó. El rei de l'Evangeli d'avui oblida i perdona, però l'indultat no condona el seu company. La infinita misericòrdia de Déu i la cruel mesquinesa del pecador humà.

L'expressió "setanta vegades set", que Jesús diu a sant Pere, equival a dir: sempre, infinit. Ja que el set és un número bíblic de plenitud. El set era senyal de perfecció, i setanta vegades set era una perfecció total. Perdonar sempre, sense cap excepció. Si el perdó procedeix de l'amor infinit de Déu no pot tenir una mesura o un límit determinat. Només perdonant podem fer nostra la pregària que el mateix Jesús ens ensenyà: "Que ens perdoni les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors". La força d'aquestes paraules rau especialment en perdonar de tot cor i qui no ho fa de tot cor no perdona; és, simplement, un perdonavides.

Per a molts, el perdó els sembla un aliat de la feblesa. Un militar, tot fent una arenga als seus soldats, deia: "És de persones dèbils demanar perdó i perdonar. L'autoritat és la conseqüència més normal en un esperit més fort i capaç de vèncer tots els altres".

No val a dir: "Et perdono però no oblidó!". Que cadascú, avui, pensi com és perdonat i com perdona. El perdó total ens ve de Jesucrist i, per més immens que sigui el nostre deute d'amor, només cal que ens llencem als seus peus i que confessem la nostra culpa. Tots tenim quelcom de perdonable. Perdonar de tot cor, fins i tot els nostres enemics més cruels (penso avui en els atemptats de les Rambles). Estimar comporta: "la pau i perdó". I qui estima sempre procura la normal reconciliació, però el qui no oblida, i no perdona, és que no estima de tot cor, com el Crist ens estima a tots nosaltres.

El perdó del qual ens en parla Jesús és un perdó "educatiu, no violent, que ens commou el cor, i que ens ajuda a la correcció fraterna; és pacifista, joios, generós, gratuït, sense malícia, i sense cap violència". L'ensenyament pacífic del perdó cristià també l'hem d'aplicar dins la família, en el món del treball, en la política, a l'escola, en la vida parroquial, en el poble i en els grups d'amistat. Sant Benet, en la seva Regla, ens mana als monjos: "Fer les paus abans de la posta del sol amb qui s'hagi renyit" i "que es prostri a terra fins que passi aquell enuig, amb un senyal de perdó" (Cap: IV i LXXI). Per a Sant Benet no hi ha lloc per al ressentiment.

No podem parlar d'amor, de perdó i de serenor si no hi ha aquesta triple capacitat: "Capaços d'estimar, capaços de portar la pau i capaços de perdonar". Jesús rentà els peus a Judes i, dalt la Creu del Golgota, perdonà tots els seus botxins. Aquesta ha de ser la nostra norma cristiana: "Estimar-nos els uns als altres, com el Crist ens estima ara, avui i sempre".